

Sygn. akt II CSK 89/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa W. G.  
przeciwko E. Spółce Akcyjnej  
z siedzibą w S. następcy prawnemu M.  
Spółka Akcyjna z siedzibą w S.  
o zadośćuczynienie,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym  
w Izbie Cywilnej w dniu 29 września 2015 r.,  
skargi kasacyjnej powódki  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi  
z dnia 5 września 2014 r., sygn. akt I ACa 315/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**
- 2. nie obciąża powódki kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ograniczony tymi przesłankami dostęp do Sądu Najwyższego wiąże się z charakterem skargi kasacyjnej jako środka nadzwyczajnego środka prawnego zmierzającego do podważenia prawomocnego już orzeczenia i tylko w sytuacji, gdy zachodzi potrzeba uzyskania wypowiedzi Sądu Najwyższego z uwagi na jego funkcje ustrojowe, a więc sprawowanie nadzoru judykacyjnego, w tym zapewnianie jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżąca jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała przyczynę z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. to jest oczywistą zasadność skargi, Ta przesłanka występuje wówczas gdy trafność zarzutów skargi jest dostrzegalna od razu, na pierwszy rzut oka, bez przeprowadzania wnikliwej jurydycznej ich analizy. Chodzi więc o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Analiza argumentacji przedstawionej we wniosku nie uzasadnia jednak przyjęcia, że przesłanka ta w sprawie wystąpiła. Wysokość zadośćuczynienia zależy bez wątpliwości każdorazowo od okoliczności sprawy, te zaś zostały poddane ocenie przez Sąd Apelacyjny. Redukcja zadośćuczynienia dokonana przez ten Sąd, jakkolwiek kwotowo istotna, nie usprawiedliwia ingerencji Sądu Najwyższego w treść kwestionowanego rozstrzygnięcia w trybie tak szczególnym jakim jest skarga kasacyjna jeśli ponadto dostrzeże się, że jakkolwiek zadośćuczynienie ma rekompensować szkodę, to jednak szkoda majątkowa w postaci utraty zdolności do pracy, a także szkody majątkowe w postaci zwiększenia się potrzeb czy też zmniejszenia się widoków na przyszłość powinny

i mogą być rekompensowane rentą (z każdego z tych tytułów - art. 444 § 2 k.c.), a nie zadośćuczynieniem.

Z przedstawionych przyczyn, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą – zgodnie z art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c. – Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

Uwzględniając sytuację osobistą w jakiej znajduje się skarżąca, o kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.